

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 37

12 Sept.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

37 årg.

1920

Byndafallet.

1 Mos. 3: 1—15.

paradiset voro Adam och Eva lyckliga människor. De voro såsom barn, som med förtroende togo mot Guds rika gåvor och hyllade sig till honom. Men det fanns en fiende till Gud och till människans lycka. I vår text har denne fiende klätt sig i en slingrande orms skepnad — en passande dräkt för denna listiga varelse.

Han kommer in i paradiset och närmar sig Eva. "Skulle då Gud hava sagt: I skolen icke äta av något träd i lustgården?" Med dessa ord ville han få kvinnan att tycka, att Gud var för sträng. Kvinnan talar emellertid om för honom, att Gud tillåtit dem äta av alla träden utom av ett, nämligen kunskapens träd.

Nu skulle kvinnan ha flytt undan frestaren, ty det är alltid farligt att vara i samtal med honom. Kvinnan stannade dock kvar och hörde på. Frestaren sade rent ut, att Gud ljugit, när han sagt, att de skulle dö, om de åto av kunskapens träd. Tvärtom skulle de bli såsom Gud och förstå vad gott och ont var. Visst ville Gud att de skulle likna honom, men frestaren förespeglade dem, att de på olydnadens väg skulle nå detta goda.

Eva såg uppmärksamt på trädet. Inte vore det väl farligt att smaka på detta trädets frukt. Tänk, att bli lik Gud! Hon glömde Guds varnande

ord och frestaren fick större makt över henne. Vad frukterna sågo goda ut! Hon måste smaka på en enda. Och så räckte hon ut sin hand tog en frukt och smakade på den. Så gav hon åt sin man, och han åt.

Så går det alltid till, när man syndar. Jag tänker, att även ni barn känner igen beskrivningen.

Men så öppnades bådars ögon och de sågo, att de voro nakna. De hade syndat, och de hade då förlorat rättfärdighetens och oskuldens vita dräkt. Därav kom deras blygsel. De hade lärt känna det onda, men det var en dyrköpt kunskap. Bäst är att lyda Gud.

Rädda voro de att möta Gud, och därför gömde de sig i lustgården. Just så bruka vi göra, när vi som barn ha gjort orätt mot våra föräldrar. Guds röst kallade dock Adam och sade: "Adam, var är du?" Nu kunde han ej längre hålla sig undan. Men inte ville han erkänna sin synd. Han sökte slingra sig från saken. Så anklagade han Eva, att det var hennes fel. Ja, han t. o. m. ville säga, att det var Guds fel, ty han sade: "Kvinnan, som du gav mig" o. s. v.

När Gud vände sig till kvinnan, sköt hon skulden på ormen.

När Gud hade rannsakat dem, kom domen. Först fick ormen sin dom. Det skulle bli ständigt fiendskap mellan honom och kvinnans säd. Den sanne människosonen, det vill säga Jesus, skulle en dag tillintetgöra hans makt.

Adams och Evas straff omnämnes ej i vår text, varför vi ej här ingå på dem.

Det är en gripande berättelse denna om syndafallet. Våra första föräldrar syndade, och sedan ha alla efter dem fallit för syndens hemiska makt. Lyckan i paradiset förloras så lätt. Hemmens sol mörknar, när synden får makten där.

Jesus ställdes en gång, ja många gånger inför frestaren. Men med Guds ord tillbakaslog han alla frestarens anfall. Det var detta Eva glömde göra. Och ingen hjälp fick hon av Adam.

Med Guds makt skola vi stå Satan emot. Om vi ikläda oss Guds vapenrustning, skola vi bli segrare.

"Vaka, själ och bed och till strids dig red!"

Räds, att frestarn lägger snaran, där du minst förmodar faran. Sådan är hans sed! vaka, själ, och bed!"

V. Wikholm.

Minnen från Södern.

Med flera bilder.

Av Ester Gauffin.

Staden, som simmar på vattnet.

Forts.

Som en pil upp ur sängen och fram till fönstret! Vi bo vid Venedigs pulsåder, Canal grande (Stora kanalen). Den gör verkligen skäl för namnet: den är nära 4 km. lång och i medeltal 50 m. bred: Vilka färger, vilket liv! Solen lyser från klarblå himmel och kommer kanalens vågor att glänsa som guld. Fiskarbåtar med rostbruna segel styra ut till havs. Där gli-

der en jätteångare majestätiskt ut ur hamnen; kanske den är på väg till Egypten och Indien. På andra sidan ser du kyrkan San Giorgio med sitt smäckra klocktorn och den lilla vita marmorkyrkan, Maria della Salute, som byggdes på 1600-talet och helgades åt Jungfru Maria som ansågs hava hjälpt så nådefullt under en fruktansvärd pest.

Nedanför vårt fönster vimlar det av

UTSIKT FRÅN VART FÖNSTER.

människor. De ropa och skrika och gestikulera ivrigt. Men var inte rädd, de äro inte osams! Sydländingarna äro bara så livliga jämförda med oss, nordbor. Vi blanda oss i vimlet och hålla ögon och öron öppna. Men vakta väl din portmonnä, för det kunde hända, att du bleve bestulen, innan du visste ordet av!

Hur ser italienaren ut? Du har kanske sett någon hemma i Sverige; de brukade förr i världen vandra omkring med positiv och en liten markatta eller sälja gipsaker. Nu äro de tämligen sällsynta. Se på den lille brunhyade bytingen med de blixtrande bruna ögonen och den finlemmade, smidiga kroppen! En äkta italienare. Märker han, att du ser på honom, "hjular" han och kommer sen och ber dig om en soldo (några öre), den lille skälmen. Du gör nog rättast i att förhärda ditt hjärta. Hans lille kamrat åter har ljusa lockar och ögon så blå som dina och är ändå en äkta italienare. Du har kanske läst

om, hur de gemanska folken gång på gång hemsökte Italien för att röva dess skatter. Många nordbor stannade då kvar i det främmande landet och ha lämnat i arv det ljusa håret och de blå ögonen.

Där kommer en venetiansk flicka. Hon går stolt som en liten drottning. Hennes hår är uppsatt i en käck knut på hjässan. Hon går mitt i det skarpa solskenet utan hatt men släktar flitigt med en liten solfjäder, som hänger i en kedja om halsen. Över axlarna bär hon en schal av mjukt, svart ylle med väl $\frac{1}{2}$ m. långa silkesfransar. Det är deras nationaldräkt. Vi hade väntat att få se en provkarta på de brokigaste färger.

En kvinna kommer emot oss med ett litet barn i famnen. Hon sträcker bedjande fram den lille, som har fula utslag kring näsa och ögon, och ber oss om en slant "för barnets skull". Vårt hjärta röres av medlidande. Men när vi varit i Italien en tid, ha vi också lärt oss, att

dessa tiggare oftast *ej* äro värda hjälp. De ha tiggeri till *yrke* och låna t. o. m sjuka barn, om de *ej* ha egna.

Vi stanna vid ett bodfönster med massor av mosaikbroscher och korallhalsband. Genast kommer ägaren ut på gatan. En främling bör *ej* släppas förbi; främlingarna äro ju till för att man skall förtjäna pengar på dem. Se litet närmare på en brosch! Den är kanske *ej* så stor som en 5-öring och ser ut som om den vore målad. Men nej, det är i stället hundratals olikfärgade små stenskärvor, som satts ihop, så att de bilda de vackraste mönster med blommor och blad. De sammanhållas av kitt. Det berättas, att en mosaikarbetare kan

urskilja flera hundra olika röda färger. Man måste beundra den tålige italienske arbetaren.

Du har svårt att komma ifrån den en-vise köpmannen. Börjar han med att begära 6 Lire (1 Lire var då 72 öre), så släpper han den säkert för 2 Lire, om du energiskt skakar på huvudet. Bestämda priser och bestämda tider äro visst okända begrepp. Räcker du så fram ett 2-Lire-stycke av silver, slänger han det med kraft i disken. Då kan han på klangen höra, om den är äkta. Den häldige italienaren är tyvärr också en skicklig falskmyntare. (Forts).

Söndagsskolan i Danmark.

Med fotografi.

är ses åter bilden av en söndagsskolgrupp, denna gång från Danmarks socken i Uppland.

Fastän vår socken heter Danmark, må dock ingen tro, att vi äro ut-

länningar, om än namnet tyder därpå. Nej, vi bo tvärtom i hjärtat av Sverige, omkring en halv mil från Uppsala, vars ärevärdiga domkyrkas torn mycket väl synas till oss. Så att vi kunna med sanning säga:

“Vi äro svenskar vi också, fastän
vi äro små.”

Våra söndagsskollärare, som synas med oss på fotografien, äro varmt intresserade för att visa de små den enda, rätta vägen genom livet.

Söndagsskolan här började för över 40 år sedan. Ibland har den legat nere, men

för närvarande är tillslutningen god och glädjen stor bland oss alla. Vi sända härmed genom vår kära tidning en hälsning till alla söndagsskolbarnen i Sverge. I himlen mötas vi alla en gång, om vi akta på det Guds ord, som vi få lära i söndagsskolan.

C. A. B—n.

Bud från far.

Med plansch.

Far har rest över saltan väg,
bort till ett land i fjärran söder,
där över palmerna solen glöder,
där man aldrig en vinter såg.

Vägen är lång, men Gustavs tankar
hitta den dock, och alla da'r
väntar som mor han brev från far,
när som någon på dörren bankar.

*Vägen är lång, och väntan blir lång! —
Hör, uppför trappan tungt det stiger!
Mor i orolig bidan tiger:
Skall det väl komma denna gång?*

*Garvad av saltskum och hårda väder,
brun liksom en mataj i hyn,
— ack, men för mor lik en ängel från skyn —!
in över tröskeln en sjöman träder!*

*Brev har han med och en låda ock
blank och grann, och Gustav från gården
mor kallar upp, han lyfta får den,
och så vill han öppna strax dess lock.*

*Vi som han äro ganska vissa,
far har sänt det bästa han kan,
men vad Gustav i lådan fann,
ja, det måste ni själva gissa!*

ELLA.

Tvillingarna.

Forts.

Och om morgonen kom Olle först ensam, och strax därefter kom bonden på Finstad och en till. Olle var så blek och våt, ja, han var alldeles vit i ansiktet, och det rann av honom. Men mor slöt honom tätt intill sig, och hon grät, då hon sade: "Åh, Gudske lov, att du kom hem, Olle, jag har väntat och väntat —"

Men så släppte hon honom, och tvillingarna glömde icke ångesten i hennes röst, då hon sporde efter far.

Och Olle — det såg ut, som om han skulle sjunka ihop, då han berättade, att far hade blivit kvar därute på sjön.

Men mor — hur hon skrek — så gällt, så gällt. Det var då bonden på Finstad och den andre hade kommit in. Åh ja, den natten var fylld av alla slags fador, och morgonen med — ja, morgonen med.

Likväl sökte de bägge männen liva upp mor med att berätta, hur duktig Olle hade varit, huru han hade strävat för att rädda sin far, så att det varit nära, att han följt med också. Och grannkvinnorna kommo och hjälpte till och hade med sig mycket gott. Men mor satt där så tyst och blek, inte grät hon, men inte log hon heller inte mot någon av dem.

Då var Olle så snäll mot tvillingarne, och den dagen var det första gången de berättade för honom om gården de skulle köpa, när de blevo stora. Och Olle hade inte gjort narr av dem, han förstod dem nästan lika bra som mor och frågade

dem, om inte han också kunde få vara med på den gården.

Men det voro de nu inte så riktigt säkra på. De kunde ju inte gott vara husbonde både Hans och Olle. Nej, tvillingarna hade alltid varit eniga om, att det var bäst, att Olle slog sig ner på granngården, så kunde de hjälpa varandra och hälsa på varandra under hälgerna. Åh ja, de skulle nog hålla samman!

Det kom många tunga dagar, sedan far lämnade dem. Mor slet och strävade bittida och sent. Hon kardade och spann och vävde åt folk, och hon var rask, så att nog fick hon arbete, men hon vart visst trött mången gång, det blev alldeles för mycket för henne.

En dag hade mor Karin Ryding varit där. Hon hade talat länge med mor, och barnen hade uppfångat ett och annat ord, så mycket att de förstodo att hon ville taga Märta hem till sig. Tänk, till den stora, fina gården! Men det var bara Märta hon ville ha, och som väl var, hade då mor sagt nej. Tänk, att skilja henne från Hans! Och även om Hans skulle få följa med — var det verkligen någon, som trodde, att de ville lämna mor nu, då hon var så ensam i alla fall?

Om kvällen hade både Hans och Märta krupit så tätt intill mor och sagt henne vad de tänkte. Men mor var så underlig. Nog blev hon väl glad också kan hända, men hon suckade så tungt, och de voro nästan säkra om att hon grät, fastän hon försökte dölja det.

Det var då, som de började fundera på någonting de hade hört en dag. En grannkvinna hade sagt till en annan, att mor hade nog fått en knäck för livet under den rysliga natten.

En knäck för livet! Det var underliga ord och så högtidliga, tyckte de. Det var som om de hade mer kärlek till mor för de ordens skull. Fastän de inte riktigt förstodo, vad de skulle betyda.

Hon arbetade och slet mor, bittida och sent, och barnen kommo snart underfund med, att det var fattigvården hon var rädd för. Hon strävade för att inte hon själv skulle komma dit och för att inte Hans och Märta skulle komma dit. De kände rädsla bara för ordet, tyckte barnen, och de hjälpte henne allt vad de förmådde, bar ved och vatten och diskade koppar och läste läxorna själva utan hjälp, så att hon behövde aldrig höra efter dem heller.

Men likväl blev väl striden för tung. Hon var så trött, att hon inte orkade stiga upp en dag. Olle kom hem och Karin och en fin herre, doktorn, hörde de sedan att det var. Men mor var så blek och hostade så mycket —. Och Olle och Karin grät så mycket. Om tre dagar hade de ingen mor mer.

Hans och Märta förstodo icke strax vad som hänt. De hade aldrig tänkt sig, att mor kunde gå bort ifrån dem. I alla sina tankar och drömmar hade de räknat med henne. Och nu var hon borta. Hon låg där så vit och kall och svarade icke, huru mycket de än ropade på henne. Mor, som alltid hade hört dem och alltid visste hjälp och råd.

Mor på Finstad kom dit till dem och mor Ryding också, och Hans fick nya svarta vadmalskläder, och Märta fick nytt svart förkläde med små vita prickar i. Visst voro de fina nu, ja, så fina hade de aldrig varit förr, och så fick de så mycken god mat och annat gott. Men de orkade knappt äta en gång, ty vad tjänade det till, när mor var borta? Och aldrig, aldrig kom hon igen! Det var så tröstlöst alltsammans i världen nu, tyckte de. —

En dag sutto de sammankrupna i en

vrå — så som de hade suttit nästan var dag sedan mor dog — och höllo varandra i händerna. Det var ändå dagen före begravningen. Då hörde de mor Anna Finstad och mor Karin Ryding sitta och samtala inne i rummet.

“Jag har tänkt så mycket på barnen här“, sade mor Karin, “det skulle vara synd att skicka dem till fattighuset, så som deras mor har strävat för att både hon och barnen skulle slippa det“.

“Ja, du säger något“, svarade mor Anna, “jag har själv tänkt detsamma, och på ett eller annat vis ska vi väl försöka ställa om, så att de slippa det“.

“Jag tycker så, jag också.“ sade mor Karin. “Du vet, att jag har länge tänkt ta Märta till mig som min egen. Jag har ingen själv, och det ser ut att vara en snäll flickunge, så det kunde nog vara hugnesamt att ha henne i huset. Men så är det ju Hans också?“

“Ja, du vet, att Olle har varit länge hos oss, och det är en präktig gosse. Men han är för stor nu till vallgosse, så att han får räknas för dräng härefter. Och om vi då toge Hans till oss, kunde han snart bli stor nog till vallgosse.“ —

“Ja, då har vi den saken klar. Jag tar Märta till mig, och Hans får komma till dig — till Finstad! — —

Mera hörde icke Hans och Märta, men de hade hört nog. De sutto så stilla och moltysta och sväljde vart ord. Nu var mor borta, och nu kom folk och ville skilja dem åt. De skulle inte få vara tillsammans som förr, inte var dag en gång, kanske kunde det gå en hel vecka och två med, mellan var gång de fick se varandra. Åh, nej, nej! Tänk, om en av dem blev sjuk!

Då ingen kunde höra dem längre, grät de först länge och bittert. De hade ingen att gå till nu heller, ingen som kunde trösta och råda. De tänkte på system, Karin, men hon hade blivit så främmande för dem. De funderade smått på att gå till mor Karin Ryding själv, ty de hade hört sägas, att hon skulle vara så obeskriverligt snäll, men — men hon skulle väl knappt förstå dem.

De samtalade på sitt barnsliga vis länge och väl om detta. Någon råd måste de väl finna, ty att skiljas åt — — nej, det var omöjligt.

Märta hade fått en tanke på vad de skulle kunna göra, men det föll sig litet svårt att komma fram med den. Slutligen viskade hon: "Tänk, om vi skulle be till Gud, du Hans?"

De rodnade litet båda två och voro en smula förlägna. "Ja, jag har tänkt på det jag också;" viskade Hans slutligen.

Och så knäppte de ihop sina händer och bad: "Käre Gud, låt oss få vara tillsammans, du vet, att mor önskade det också".

Så sutto de en stund tysta och högtidligt stämnda, men så på en gång sade Hans högt, nästan glatt: "Nu vet jag, vad vi ska göra, vi ska tala med Olle, vet du!"

Märta såg upp. "Olle? Ja, det kan vi göra, för Olle är en snäll pojke, och han förstår oss så väl, och — och det kan väl hända, att han vet råd, han som är så stor." —

Jo, Olle ville hjälpa dem. Han hade tänkt så mycket på det själv också, ty det sista mor bad honom om, var att han skulle vara snäll mot tvillingarna. Han visste, att följande dag tänkte mor Karin Ryding ta Märta med sig hem, så det vore nog bäst att tala med henne redan i dag. Ty han måste tala med henne. — På Finstad var det så många barn förut.

Olle gick i djupa funderingar. Det var inte så lätt det han tänkte göra. Mor Karin var nog snäll men — ja, det var inte så lätt, och inte var det säkert, att mor Anna på Finstad tyckte det var bra hon heller. Men så gjorde det honom så ont om tvillingarna, det skulle vara så svårt att se dem skilda. —

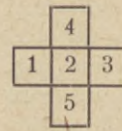
Han tog mod till sig och gick in i kam-maren, där de två kvinnorna voro syssel-satta med att svepa mor. Han kände, hur gråten ville fram, då han såg det kära, vita ansiktet, men han fick inte gråta nu, det gick inte an. Han tog av sig mössan och snodde den mellan händerna.

Forts.

Brevväxling med de små.

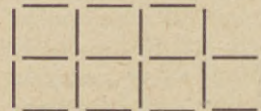
Prisuppgift n:o 3.

Insätt bokstäver i vidstående kors, så att bokstäverna i talen 1. 2. 3. 4. ger namnet på en stor biblisk personlighet, i talen 4. 1. 5. ger namnet på en stad i Tyskland, i talen 1. 2. 3. 5. ger namnet på en stad i Norge, i talen 3. 4. 1. ger namnet på en biblisk person.

Prisuppgift n:o 4.

Tändsticksuppgift.

Vidstående streck föreställa tändstickor, som äro lagda så att de bilda sju kvadrater. Lägg om tre av dessa tändstickor, så att du får en figur på fem kvadrater.

Bibelläsning.

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan den 13—19 sept. 1920.

- M. 13. 1 Mos. 4: 3—13. Kain och Abel.
 T. 14. v. 3—5 a. Kains och Abels offer.
 O. 15. v. 5b—7. Gud varnar Kain.
 T. 16. v. 8. Kain dräper sin broder.
 F. 17. v. 9. Kain är hård och vill ej be-känna.
 L. 18. v. 10—12. Kain får sin dom.
 S. 19. v. 13. Kain går bort förtvivlad.

Söndagsskoltext för den 19 september.

16 söndagen efter Trefaldighet.

Kain och Abel.

1 Mos. 4: 3—13.

Minnesvers: 1 Joh. 3: 15. Var och en som hatar sin broder, han är en mandråpare; och I veten, att ingen mandråpare har evigt liv förblivande i sig.